

‘वीर्यावतीः’ प्रसवसामर्थ्यवत्यः ‘विश्वान्देवान्’ स्वकीयस्वामिनः,
‘हविषा’, अस्मदीयेन ‘वर्द्धयन्तीः’ परितोषयन्त्यः ॥

अथ षष्ठस्य पुरोऽनुवाक्यामाह । “यस्मिन् ब्रह्माभ्यजयत्
सर्वमेतत् । अमुञ्च लोकमिदमूच सर्वम् । तन्नो नक्षत्रमभिजि-
द्विजित्य । श्रियं दधात्वहणीयमानम्” इति । ‘यस्मिन्’ नक्षत्रे,
‘ब्रह्मा’ प्रजापतिः, ‘सर्वमेतदभ्यजयत्’ । किन्तत् सर्वमिति
तदुच्यते । ‘अमुञ्च लोकं’, स्वर्गमपि ‘इदमूच’ इदमपि च भूलो-
कादिकं सर्वं, ‘तत्’ जयसाधनम् ‘अभिजित्’ नाम, ‘नक्षत्रं’,
‘नः’ अस्मदर्थं, ‘श्रियं’ वैरीसम्बन्धिनी सेनाः, ‘विजित्य’, ‘अहणी-
यमानं’ तैरपहर्तुमशक्यं, कृत्वा ‘दधातु’ अस्मासु स्थापयतु ॥

तत्रैव याज्यामाह । “उभौ लोकौ ब्रह्मणा सञ्जितेभौ ।
तन्नो नक्षत्रमभिजिद्विचष्टाम् । तस्मिन्वयं पृतनाः संजयेम ।
तन्नो देवासो अनुजानन्तु कामम्” इति । भूमिर्द्यौश्चेति ‘इमा-
वुभौ लोकौ’, ‘अभिजित्’ नाम्नि ‘नक्षत्रे’, ‘ब्रह्मणा’ प्रजापतिना,
‘सञ्जिता’ सम्यग्जितौ, ‘तत्’ ‘नक्षत्रम्’ अभिजिदाख्यं, ‘नः’ अस्मान्,
‘विचष्टां’ देवेषु विशेषेण स्थापयतु । ‘तस्मिन्’ नक्षत्रे, कर्मानुष्ठा-
यिनः इयं ‘पृतनाः’ परकीयाः सेनाः, ‘संजयेम’ । ‘देवासः’
देवाः सर्वे, ‘नः’ अस्मान्, ‘अनुजानन्तु कामम्’ अङ्गीकुर्वन्तु ॥

अथ सप्तमस्य पुरोऽनुवाक्यामाह । “शृण्वन्ति श्रोणाममृतस्य
गोपाम् । पुण्यामस्या उपशृणोमि वाचम् [५] । महीं देवीं विष्णु-
पत्नीमजूर्याम् । प्रतीचीमेनाः हविषा यजाम” इति । ‘अमृतस्य’
कर्मफलस्य, ‘गोपां’ रक्षिकां, ‘श्रोणां’ श्रवणनक्षत्ररूपां, तनुं सर्वं